

Svar til Høringsnotat

Midlertidige endringer i smittevernloven (forlengelse av reglene om koronasertifikat)

Før vi begynner å endre lover, må vi ha klarhet i hva som egentlig har skjedd og hvilken situasjon vi egentlig er i nå. Hva skjedde, hva ble gjort, hvordan fungerte det, og hva kunne vi heller ha gjort, som vi nå i ettertid og etter en helhetsvurdering ser kunne ha reddet liv uten uforholdsmessige bivirkninger, både når det gjelder helse, brudd på menneskerettigheter og negative økonomiske konsekvenser. Kort sagt er det nå behov for å ta et oppgjør med hele «coronavirus»-behandlingen, slik at vi kan ta lærdom av det som gikk dårlig, og unngå en gjentakelse av de samme feilene. Vi bør få dette undersøkt av en uavhengig forskergruppe, som også kan ta for seg interessekonflikter og hvordan de kan hindres i fremtiden. For vi er nå i en situasjon hvor vi kan og bør vurdere de forskjellige tiltakene som ble innført de siste to årene mot «coronavirus» på et helt annet grunnlag enn da de i sin tid ble innført. Vi har nå de data vi ikke hadde da. Resultatet av en slik vurdering vil vise hvilke endringer vi måtte behøve i smittevernloven eller i vår tilnærming til smittevern og prioriteringer for helsevesenet. Vi bør altså begynne fra riktig ende.

Dette høringsnotatet fremstår som et forsøk på å etterleve et forslag fra EU som i seg selv er svært betenkelig, siden det dreier seg om dokumentasjon mer enn om helse. Vi har, så vidt jeg vet, for tiden ingen dokumentasjonskrise i Europa. Om vi har en helsekrise, kan den bero på ukloke prioriteringer over mange år, der symptomer behandles og årsaker overses. Helse innebærer en pågående innsats for å forebygge sykdom. Det norske helsevesenet kan og bør forbedres. Norge er ellers et fritt og uavhengig land med mange ressurser, vi er ikke medlemmer av EU og har derfor anledning til å stille oss avventende til den videre utviklingen der. Vi behøver ikke å være de første som løper til så snart noen fra EU knipser med fingrene.

Ifølge den norske smittevernloven er det nå slik at «Tvangstiltak kan ikke brukes når det etter sakens art og forholdene ellers vil være et uforholdsmessig inngrep». Dette er relevant når man utvikler nye produkter, som:

- Ikke er godkjent til ordinær behandling
- Viser seg å ha ukjent innhold, som ikke er vitenskapelig analysert eller vurdert annet enn av produsenten selv
- Ikke viser seg å begrense smitte eller sykdomsforløp i vesentlig grad
- Kan medføre alvorlige bivirkninger, inkludert dødsfall
- Kan ha hittil ukjente langtidsvirkninger
- Ikke er evaluert med hensyn til kostnader, innkjøpsavtaler og interessekonflikter

I slike tilfeller vil det i realiteten ikke bli mulig å bedømme hvorvidt tiltak der man bruker nye produkter vil kunne regnes som forholdsmessige, dvs. at skadevirkninger er lavere enn nyttevirkinger for hvert individ som blir utsatt for det. Dette fordi de mulige skadevirkningene ikke er kjent. Det vi nå vet, og som må være helt sentralt for vurderingen, er at vi i Norge allerede har tusenvis av vaksineskadde, også døde, hvorav mange av de som er skadelidende har blitt presset til å ta et skadelig produkt pga.

innføringen av tvangstiltak. Koronasertifikatet er et tvangstiltak som allerede har vist seg å være uforholdsmessig for mange av oss. Det vi trenger nå, er et oppgjør med hva som faktisk har skjedd og er i ferd med å skje.

Høringsnotatet presiserer: «Vilkåret om at det må være et alvorlig utbrudd av en allmennfarlig smittsom sykdom innebærer at myndigheten kun vil kunne benyttes i få tilfeller og at det må være tale om en midlertidig situasjon». Det sier seg selv at kriteriet «midlertidig situasjon» blir problematisk for tiltak som fører til dødsfall. Og når flere eksperter advarer mot mulige uopprettelige, varige vaksineskader, noe nyere data har bekreftet. Vi kan ikke godta tvang, midlertidig eller ei, når den kan føre til varig skade.

Det kom inn over 11.000 høringssvar da forslag om innføring av koronasertifikat ble lagt ut til høring første gang. Anslagsvis 99% av disse var sterkt negative til innføring av koronasertifikat. Blant disse fremheves her høringssvar fra Hans Petter Graver, Anna Nylund, Kristin Bergtora Sandvik, Mona Naomi Lintvedt, Morten Walløe Tvedt og Brynjar Østgård.

De fem førstnevnte er alle tilknyttet juridisk fakultet, fire er professorer. Østgård er advokat med møterett for Høyesterett. Samtlige reiser betimelige spørsmål ved det faglige grunnlaget for å innføre en slik ordning, samt om konsekvensene kan bli andre og større enn dem som er presentert i mediene.

Graver m.fl. påpeker følgende svakheter ved lovforslaget, som deretter diskuteres i høringssvaret på 15 sider:

- «Forslaget bryter med Grunnloven, EMK og EØS-avtalen når ikke Stortinget skal fastsette absolutte krav til hva et sertifikat skal brukes til og hva det ikke kan brukes til.
- Departementet underkommuniserer på hvilken måte et koronasertifikat griper inn i retten til privatliv, tanke-, samvittighets- og religionsfriheten, forsamlings- og forbudet mot diskriminering.
- Notatet foreslår innføring av en legitimasjonsplikt, og bryter dermed med retten til å ferdes anonymt.»

Grunnloven § 113 lyder: Myndighetenes inngrep overfor den enkelte må ha grunnlag i lov.

Høringsnotatet viser til Smittevernloven § 3-8 andre og tredje ledd som regulerer "adgangen til å ha særlige restriksjoner overfor de som ikke er vaksinert. Av bestemmelsen følger at dersom det er avgjørende for å motvirke et alvorlig utbrudd av en allmennfarlig smittsom sykdom, kan departementet i forskrift bestemme at befolkningen eller deler av den skal ha plikt til å la seg vaksinere." Smittevernloven er med andre ord grunnlovsstridig, i og med at grunnloven ikke gir adgang til inngrep overfor den enkelte ved forskrift. En forskrift er ikke en lov, og plikt til å la seg vaksinere er et inngrep overfor den enkelte.

Videre tolker høringsnotatet Smittevernloven som følger: "Dersom et alvorlig utbrudd av en allmennfarlig smittsom sykdom har oppstått, kan departementet i forskrift bestemme at personer som ikke er vaksinert må oppholde seg innenfor bestemte områder, skal nektes deltakelse i organisert samvær med andre, for eksempel i barnehage, skole, møter eller

kommunikasjonsmidler, eller at de må ta nødvendige forholdsregler. Dersom det i slike situasjoner er nødvendig å vaksinere befolkningen eller deler av den med en gang for at folkehelsen ikke skal bli vesentlig skadelidende, kan Helsedirektoratet påby vaksinering eller de nevnte tiltakene." Dette viser igjen at Smittevernloven er grunnlovsstridig.

Smittevernloven må følge Grunnloven og internasjonale menneskerettigheter. Det er lovgivernes plikt og ansvar å sørge for dette.